

Drie decennia beroepskracht
in de christelijke arbeidersbeweging

Boeiend en verrassend

Miette Pernot

De allerindividueelste impressie van de allerindividueelste ervaring, van 1970 tot 2004.

Het woord 'beweging' is dan wel vrouwelijk, de Beweging was mannelijk. En dat onderonden we bij de aanwerving.

Een exclusieve mannenjury testte jonge juristen voor meerdere organisaties en diensten in de Beweging – synergie *avant la lettre* – waarbij we als enige vrouw automatisch naar KAV verwezen werden.

Mannelijke kandidaten konden kiezen in functie van de testresultaten... Los van de gunstigere arbeidsvoorwaarden in sommige deelorganisaties!

Het KAV-contract vermeldde bovendien 'Einde tewerkstelling bij huwelijk'; op eenvoudig verzoek weliswaar geschrapt.

Rare ervaringen bij de start. Nooit voordien zo aan den lijve ervaren dat m/v een verschil kon uitmaken. Noch thuis, noch als student, noch elders. We schrijven 1970.

EERSTE LIEFDE

De eerste job, zoals een eerste liefde, laat een diepe indruk na en blijft bij.

Die eerste job op de KAV-studiedienst vóór (wettelijke) gelijkheid en vrouwenrechten, vóór sociale en politieke participatie, vóór solidariteit en engagement... hij overweldigde en beklifde. Ze is nooit meer weggegaan, die vrouwenmicrobe.

In latere jobs en engagementen op ministeriële kabinetten (vrouwen kon je er toen op één hand tellen), als mede-oprichter van Vrouw & Maatschappij, in Familiehulp, als

ACW-secretaris (eerste vrouw in die functie) van het verbond Antwerpen gaven we geen duimbreed toe.

Het feminisme werkte... aanstekelijk voor sommigen, afstotend voor anderen.

Feminisme als opdracht en uitdaging, want vrouwen zijn mensen met dezelfde wensen. Feminisme in sociale zin met gelijke kansen voor arm en rijk.

Dat was ons persoonlijk evangelie.

En jawel, gaandeweg, mondjesmaat, steeds meer, vond een gender-beleid zijn weg in de verschillende geledingen van de Beweging. Er is nog een (lange) weg te gaan, maar er is hoop en perspectief, het einde van de tunnel is (bijna) in zicht.

Op drie decennia tijd is dit de tegelijk meest verrassende en boeiende herinnering.

DIEPE BUIGING

Even verrassend en boeiend: de vrijwilligerscultuur. Een cultuur om u tegen te zeggen. Vrijwilligers voor wie we een diepe buiging maken.

Eigen aan de Beweging: veel, heel veel engagement van duizenden mannen en vrouwen. Een bont palet inzake leeftijd, burgerlijke (en andere) stand, stad en platteland. Een heel verscheiden inzet ook: voorzitter, spilfiguur, militant, ziekenbezoeker, woordvoerder, penningmeester, manusje-van-alles. Je kunt het niet bedenken of een vrijwilliger is beschikbaar. Ook in de politieke, economische en rui-

mere wereld. Ondanks kritiek blijven zovelen zich trouw opstellen: ze koppelen terug en weten waar ze de mosterd kunnen halen.

Doorheen de voorbije dertig jaar is deze vrijwilligerscultuur onverschrokken overeind gebleven, ondanks alle onheilsboodschappen. Boeiend en verrassend toch!

SAMEN STERK

Maar er is meer.

Recentelijk heeft zich op twee fronten een zekere evolutie doorgezet: de versterking van de interne samenhang, de synergie.

Het jongste ACW-congres heeft een toekomstpiste uitgezet die haar vruchten zal afwerpen. Daarvan zijn we overtuigd.

Degenen die zich afvragen of een vrouwenorganisatie – KAV – nog zinvol is in dat perspectief en op lange termijn, kunnen we meteen van antwoord dienen. Meer dan ooit! De gender-aandacht die nu voorhanden is – Amazone, het Centrum voor Gelijke Kansen, de Wereldvrouwenconferentie, de vrouwenprojecten van Wereldsolidariteit, de ACV-vrouwenwerking, de pariteit in politiek, financiënwereld en administratie... – het zal

ooit van de agenda verdwijnen. We schrijven dan 2070 en tot dan hebben vrouwenorganisaties hun rol te spelen.

Tweede recente fenomeen is de ontwikkeling in, door en met de middenveldorganisaties: de Staten-Generaal. Ook hier geldt 'Samen sterk! De energie die het ACW opwekt en er zelf ook insteekt, zal maatschappelijk wegen. Het behoede de samenleving voor het ikkeerst-principe.

Die uitdaging (blijven) aangaan, is een nobel doel dat vrijwilligers én vrijgestelden blijvend aantrekt en motiveert.

We eindigen, beste lezer, deze bondige terugblik met een woord van dank aan allen met wie we van dichtbij of veeleer veraf hebben samengewerkt. Het was een actief en gevuld leven met talloze avond- en weekendactiviteiten, vaak in heel Vlaanderen-land en soms ook overzee.

Het deed deugd hieraan een steentje te hebben kunnen bijdragen.

We gaan het nu vertellen aan de kleinkinderen.

**Bijzondere oproep
tsunami**

Reeds 300.000 euro voor onze partners in Zuid-Oost Azië. Ook u kan helpen.

Vele lokale en regionale groepen van onze beweging zijn actief bezig met inzamelacties voor tsunami 1212 of voor andere solidariteitsgroepen. Noodhulpacties kunnen op veel solidariteit rekenen en dat is toe te juichen.

Ook steun voor wederopbouw is absoluut nodig, best in samenwerking met lokale partners.

ACW wil deze beweging mee op gang trekken. En daarom engageert de christelijke arbeidersbeweging zich nu reeds voor 300.000 euro: via Wereldsolidariteit kunnen onze lokale partners in de getroffen gebieden nu beginnen met projecten van wederopbouw.

Ook u en uw afdeling, actiegroep, organisatie kunnen helpen.

Stort op rekeningnummer 799-5500000-05 en vermeld 'tsunami' (giften vanaf 30 euro zijn fiscaal aftrekbaar).

Voor meer informatie: www.wereldsolidariteit.be

Alvast hartelijk dank,

Jan Renders, Algemeen voorzitter ACW - Voorzitter Wereldsolidariteit

In ons volgend nummer gaan we - vanuit diverse invalshoeken - uitgebreid in op de tsunami. Inmiddels danken wij, redactie, u heel ongetwijfeld milde gift.